

καθώς φοροῦν τῶν γυναικῶν τότε τὸ δακτυλίδι,
δταν ἀρραβωνιάζονται ἢ κἄνα ροζέτιδι.
Καὶ οὕτω μᾶς ἐθρίνασαν στοῦ ἄδου τὸν πυθμένα
ἀπηλπισμένους, ἀδελφε, τοὺς ἄλλους καὶ ἐμένα,
ὡς στέκη ὅμως ὡς ἐδῶ, ὀλίγον ν' ἀνασάνω,
ἐγὼ μὲν δὲν χασμερῶ, ἀλλ' ὅτε δρόμον πιάνω.

Μωᾶμεθ λάτραι	—	σεῖς μᾶς ζητᾶτε,
νὰ μαζωχθῶμεν	—	ἄλλοι ν' ἀλθῶμεν.
Μᾶς προσκαλεῖτε	—	φίλοι ν' ἀλθῆτε
κανεῖς μὴ μείνῃ	—	εὖτω νὰ γίνῃ.
Καὶ σᾶι τιμοῦμεν	—	ἄλλοι ἀκούμεν
τοῖς ὅμοις ὅμα	—	μιλοῦμ' ἀντάμα
τὸ πῶς νὰ γίνῃ	—	πάλιν νὰ μείνῃ
τοῦτο τὸ πρᾶγμα	—	ραγιῶν τᾶγμα
Μᾶς λέτε γράφτε	—	κονδύλι πάρτε,
μὴ κινήσῃ	—	μὴ σαλευθῶσι.
Ἀκολουθοῦμεν	—	καὶ σᾶς μετροῦμεν
ὡσὰν ἀγάδες	—	ἄλλους πασσάδες.
Σᾶς λέμεν πάντα	—	μερὶ μὴν πάρτε,
πτωχοὺς ἀφῆτε	—	μὴν τοὺς ζητεῖτε
Σεῖς δὲν ἀρκεῖσθε	—	Τοῦρκοι δὲν εἰσθε,
ἀλλὰ ζορπάδες	—	διαβολαγάδες,
Τί υἱὸς ζητεῖτε	—	νὰ κδικηθῆτε ;
ἡμεῖς στὸ χέρι	—	ἄλλοι στὸ σῆρι,
Δίκαιον ἄλλο	—	μικρὸν μεγάλο
δὲν ἡμπορεῖτε	—	ἐσεῖς νὰ βρῆτε.
Αἰτία ἄλλη	—	τὸ ξεύρουν κι' ἄλλοι,
τῆς ἀπειθείας	—	ἀποστασίας
Δὲν εἶν' καμμία	—	μήτ' ἐταιρεία,
ἀλλ' ἡ δική σας	—	ἡ πατρικὴ σας
παρalusia	—	καὶ ἁσώτεια,
Θηλυμανία	—	δοξομανία.
Ἡμεῖς τί πταίμε	—	καλὰ σᾶς λέμε,
Σεῖς δὲν ἀρκεῖσθε	—	Τοῦρκοι δὲν εἰσθε
νὰ παιδευθῶμεν	—	φυλακωθῶμεν.
κρίνατε ὅμα	—	ἄλλοι ἀντάμα.
ὡς ἀσπλαχνίας	—	ἀναισχυντίας
ὡς ἀπιστίας	—	πλήρους κακίας,
Πτοῦ στὴν τιμὴν σας	—	ὕπολψιν σας
Κακὴν ζωὴν σας	—	τὴν ἐδικὴν σας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΣΙΓΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε)

Ἡ κορυφή τῶν ὄρεων ὑπὸ τῆς
ἡ κοιλίας, ὁ βράχος καὶ τὸ σπή-
λαιον μένουσι ἄφωνα.

Ἀλκμὰν

— "Ακούσον, εἶπεν ὁ Δαίμων, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς μου. — Ἡ κοιλία περὶ τῆς ὁμιλῶ εἶνε
κατηφῆς τις χώρα ἐν Λιβύῃ, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ πο-
ταμοῦ Ζαῖρα. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε ἀνάπαυσις
οὔτε σιγὴ.

Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ φέρουσι χρῶμα κροκοει-
δὲς καὶ νοσηρόν· καὶ δὲν ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλασσαν,
ἀλλ' αἰωνίως ἀναπάλλονται, ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν
λάμπιν τοῦ ἡλίου, κινούμενα θορυβωδῶς καὶ ταρα-
χωδῶς. Ἐξ ἐκάστης τῶν πλευρῶν τοῦ ποταμοῦ τού-
του, ἀπὸ τῆς ἀμμόδους κοίτης ἐκτείνεται, εἰς ἀπό-

στασιν πολλῶν μιλίων, ὡχρὰ ἔρημος κατάφυτος
ὑπὸ γιγαντιαίων νουφάρων, ἅτινα στενάζουσιν ἐν τῇ
μοναξίᾳ ἐκείνῃ τὸ ἐν παρὰ τὸ ἄλλο, ὑψοῦντα πρὸς
τὸν οὐρανὸν τοὺς φασματωδῆς αὐτῶν αὐχένους καὶ
σεύοντα τὰς αἰωνίους τῶν κορυφῶν πρὸς τὸ ἐν καὶ τὸ
ἄλλο μέρος. Καὶ ἐκπέμπουσι ψιθυροὺς συγκεχυμένους,
ὡσεὶ προερχόμενοι ἀπὸ χειμάρρου ὑπογείου. Καὶ στε-
νάζουσι τὸ ἐν παρὰ τὸ ἄλλο.

Ἐπὶ ὅμοις ὅμοις εἰς τὸ εὐρύ αὐτῶν κράτος, καὶ
τὸ ὅριον τοῦτο εἶνε δάσος ὑψηλόν, ζοφερὸν, φρικτὸν.
Ἐκεῖ, ὡς τὰ κύματα περὶ τὰς Ἑβρίδας νήσους, τὰ
μικρὰ δεινδρύλλια κινούνται ἀδιακόπως. Καὶ ἐν τού-
τοις, δὲν πνέει ὁ ἄνεμος ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ τὰ με-
γάλα πανάρχεια δένδρα ταλαντεύονται αἰωνίως μετὰ
ζωηροῦ κρότου πρὸς τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος. Καὶ
αἱ ὑψηλαὶ τῶν κορυφῶν ἀποστάζουσι, σταγόνες πρὸς
σταγόνες, αἰωνίαν δρόσιν, καὶ παράδοξα φυτὰ δη-
λητηριώδη συστρέφονται περὶ τὰς βάσεις αὐτῶν. Καὶ
ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν, μετ' ἀντηχούντος φόφου, τὰ
φαιὰ νέφη συνωθῶνται, πρὸς ἀνατολὰς πάντοτε, ἕως
οὐ διαρρέυσωσι δίκην καταρράκτου ὀπισθεν τοῦ πυ-
ριφλεγυῶς ὀρίζοντος. Καὶ ἐν τούτοις, δὲν πνέει ὁ ἄνε-
μος ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ζαῖρα δὲν
ὑπάρχει οὔτε ἀνάπαυσις οὔτε σιγὴ.

Ἦτο νύξ, καὶ κατέπιπτε βροχὴ καὶ ἐφ' ὅσον αὐτὴ
ἐπιπτεν, ἦτο βροχὴ, ἀλλ' ἀφ' οὗ κατέπιπτε χαμαί,
ἦτο αἷμα. Καὶ ἐγὼ ἐκαθήμην ἐν τῷ δάσει, μεταξὺ
τῶν μεγάλων νουφάρων, καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς μου, — καὶ τὰ νουφάρων ἐν τῇ ἐπιβαλ-
λοῦσιν αὐτῶν μοναξίᾳ ἐστενάζον τὸ ἐν παρὰ τὸ
ἄλλο.

Καὶ αἶφνης ἡ σελήνη ὑψώθη διασχίζουσα τὴν ἐλα-
φρὰν καὶ κατηφῆ ὁμίχλην, καὶ τὸ χρῶμα τῆς ἦτο
πορφυροῦν. Καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπὶ
ὑπερμεγέθους λευκοφαίου βράχου, ὑψομένου παρὰ τὴν
ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐν ἐφώτιζεν ἡ λάμπς τῆς
σελήνης. Καὶ ὁ βράχος ἦτο λευκόφαιος, καὶ ἀπαίσιος,
καὶ εἰς ἄκρον ὑψηλός, — καὶ ὁ βράχος ἦτο λευκόφαιος.
Ἐπὶ τῆς προσώψεώς του ἔφερε κεχαραγμένους χαρα-
κτῆρας· καὶ προύχοντα διὰ τοῦ δάσους τῶν νου-
φάρων, ἕως οὐ ἐπλησίασα πρὸς τὴν ἀκτὴν ἀρκούν-
τως, ὥστε νὰ δυνήθω νὰ ἀναγνώσω τοὺς ἐπὶ τοῦ λί-
θου κεχαραγμένους χαρακτῆρας. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην
νὰ τοὺς διακρίνω. Καὶ ἐστρεψάμην πάλιν τὰ βήματά
μου πρὸς τὸ δάσος, ὅτε ἡ σελήνη ἀνέβηκε ζωηροτέ-
ραν ἐρυθρὰν λάμπιν· καὶ στρεψάμην, διτιτύβονα πάλιν τὸ
βλέμμα πρὸς τὸν βράχον καὶ τοὺς χαρακτῆρας· — καὶ
οἱ χαρακτῆρες ἀπῆρτιζον τὴν λέξιν : ΜΟΝΑΞΙΑ.

Ἦτένισα ὑπεράνω, καὶ ἀνὴρ τις ἵστατο ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τοῦ βράχου· καὶ ἐκρύβην μεταξὺ τῶν νουφάρων
ἵνα κατασκοπεύσω τὰς πράξεις ἐκείνου. Καὶ ὁ
ἀνὴρ ἦτο ὑψηλόσωμος καὶ μεγαλοπρεπῆς, περιβεβλη-
μένος, ἀπὸ ὤμων μέχρι ποδῶν, ἀρχαίαν ρωμαϊκὴν
τήβεννον. Καὶ δὲν ἦτο πῶς εὐδιακριτος κατὰ τὰ
λοιπὰ. — ἀλλ' ἡ μορφή του ἔφερε τὰ χαρακτηριστικὰ
θεότητος· διότι μεθ' ὅλον τὸν πέπλον τῆς νυκτός, καὶ
τῆς ὁμίχλης, καὶ τῆς σελήνης, καὶ τῆς δρόσου, οἱ
χαρακτῆρες τῆς μορφῆς του ἠκτινοβόλουν. Καὶ εἶχε
μέτωπον εὐρὺ καὶ σκεπτικόν, καὶ βλέμμα ἐξηγριω-

μένον ἐκ τῶν μεριμνῶν καὶ ἐπὶ τῶν ρυτίδων τῆς παρειᾶς τοῦ ἀνέγνωσα τὰς παραδόσεις τοῦ ἀλγους, τῆς κοπώσεως, τῆς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπογοητεύσεως, καὶ μεγάλου πόθου πρὸς τὴν μοναξίαν.

Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ σπριζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, διηύθυνε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μοναξίαν. Παρατήρησε τὰ πάντοτε ἀνήσυχτα δενδρύλλια, καὶ τὰ μεγάλα πνύκτα δένδρα· εἶδεν ὑπεράνω, τὸν ὑπὸ τῶν δικτακτικῶν νεφῶν κικαλυμμένον οὐρανόν, καὶ τὴν πορφυρόχρουν σελήνην. Καὶ ἐγὼ ἔμενον συνεσπειρωμένος ἐν τῇ κρύπτῃ μου, μεταξύ τῶν νουφάρων, καὶ παρατήρουν τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ ἀνὴρ ἔτρεμεν ἐν τῇ μονώσει, ἡ νύξ ἐν τούτοις προὔχῳρει καὶ ἐκείνος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, πρὸς τὸν κατηρῆ ποταμὸν Ζαῖραν, καὶ πρὸς τὰ κίτρινα καὶ κατὰ τὴν αὐτοῦ ὕδατα, καὶ πρὸς τὰς ὠχρὰς σωρείας τῶν νουφάρων. Καὶ ἔκλυε τοὺς στόνους τῶν νουφάρων καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὕδατων ἐκπεπόμενον ψιθυρόν. Καὶ ἐγὼ, συνεσπειρωμένος ἐν τῇ κρύπτῃ μου, κατεσκόπευον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔτρεμεν ἐν τῇ μονώσει—ἡ νύξ ἐν τούτοις προὔχῳρει καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε ἐβουθίσθη μακρὰν, εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους, καὶ ἐβάδισα ἐπὶ τοῦ πλήρους νουφάρων ἄλσους, καὶ προσεκάλεσα τοὺς ἵπποπόταμους τοὺς διαμένοντας ἐν τῷ βαθεῖ τοῦ δάσους. Καὶ οἱ ἵπποπόταμοι, ὑπακούσαντες εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, μετέβησαν μετὰ τῶν βεχεμῶν (*) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου, καὶ ἐβρυχήθησαν βροντωδῶς καὶ φρικωδῶς ὑπὸ τὴν σελήνην. Πάντοτε συνεσπειρωμένος ἐν τῇ κρύπτῃ μου, ἐπίβλεπον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔτρεμεν ἐν τῇ μονώσει—ἡ νύξ ἐν τούτοις προὔχῳρει καὶ ἐκείνος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε ἐπεκατέστη τὰ στοιχεῖα διὰ τῆς ἀράς τοῦ θορύβου καὶ φρικώδους θύελλας ἠγέρθη ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐνθα πρὸ μικροῦ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη αὖρα ἔπνεε. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγένετο ζεφώδεις ἐκ τῆς ὁρμῆς τῆς καταιγίδος, καὶ ἡ βροχὴ ἐπληττε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου—καὶ τὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ ἐξεχειλίζον—καὶ ὁ ποταμὸς περιδινούμενος ἀνεπήδα ἐν ἄφρῳ, καὶ τὰ νουφάρων ἐγόγγυζον, καὶ τὸ δάσος συνετρίβετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐκυλίστο κεραυνός, καὶ ἐπεπτεν ἡ ἀστραπή, καὶ ὁ βράχος ἐκλονεῖτο ἐκ θεμελίων. Καὶ ἐγὼ, συνεσπειρωμένος πάντοτε ἐν τῇ κρύπτῃ, παρεμόνεον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔτρεμεν ἐν τῇ μονώσει—ἡ νύξ ἐν τούτοις προὔχῳρει, καὶ ἐκείνος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε παρωργίσθη, καὶ ἐπεκατέστη διὰ τῆς ἀράς τῆς σιγῆς τὸν ποταμὸν καὶ τὰ νουφάρων, καὶ τὸν ἀνεμόν, καὶ τὸ δάσος, καὶ τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν κεραυνόν, καὶ τοὺς γόγγυσμους τῶν νουφάρων. Καὶ εἰσῆκουσαν τὴν ἀράν, καὶ κατέστησαν ἄφωνοι. Καὶ ἡ σελήνη ἔπαυσε τὴν ἐπιπίπνον ἐν τῷ οὐρανῷ πορείαν τῆς, καὶ ὁ κεραυνὸς ἐξέπνευσε, καὶ ἡ ἀστρα-

πή ἐσθέσθη πλέον, καὶ τὰ νέφη ἐστάθησαν ἀκίνητα, καὶ τὰ ὕδατα κατῆλθον πάλιν καὶ ἔμειναν ἐν ταῖς κοίταις τῶν, καὶ τὰ δένδρα ἔπαυσαν ταλαντεύμενα, καὶ τὰ νουφάρων δὲν ἐγόγγυζον πλέον, καὶ οὐδ' ὁ ἐλαχίστος ψιθυρὸς ἐγείρετο πλέον ἐκ τοῦ πλήθους αὐτῶν, οὐδὲ ἡ σκιὰ ἤχου τινὸς ἐν ὅλῃ τῇ εὐρείᾳ καὶ ἀπεράντῳ ἐρήμῳ. Καὶ παρατήρησας τοὺς ἐπὶ τοῦ βράχου χαρακτῆρας, εἶδον ὅτι εἶχον οὐτοι μεταβληθῇ—καὶ ἤδη ἐσχημάτιζον τὴν λέξιν ΣΙΓΗ.

Καὶ ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶδον αὐτὴν ὠχρὰν ἐκ τοῦ τρόμου. Καὶ ἠγείρεν ἐσπυρισμένος τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς· ἠγέρθη ὁρθὸς ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ἔτεινε τὸ σῶμα. Ἄλλ' οὐδεμία φωνὴ ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀπεράντου ἐρήμου, καὶ οἱ ἐπὶ βράχου κεχαργμένοι χαρακτῆρες ἦσαν· ΣΙΓΗ. Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐφρίκισσε, καὶ, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ ἔφυγε μακρὰν, ἐσπυρισμένος, καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον.

— Ὁραίους λοιπὸν μύθους περιέχουσι τὰ βιβλία τῶν Μάγων, τὰ μελαγχολικὰ βιβλία τῶν Μάγων. Λαμπράς, εἶπον, ἱστορίας περιέχουσι περὶ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς κραταιᾶς θαλάσσης, καὶ περὶ τῶν Πνευμάτων τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς, καὶ τοῦ θεοῦ οὐρανοῦ. Πολλὴν δ' ἐπιστήμην ὑπέκρυπτον οἱ λόγοι τῶν Σιβυλλῶν καὶ ἁγία, ἁγία πράγματα ἠκούσθησαν τὸ πάλαι διὰ τῶν σιερώων φυλαγμάτων τῆς Δωδώνης—ἀλλ' ὅσον πιστεύετε ὅτι ὁ Ἀλλάχ ζῇ, τόσῃ καὶ ἐγὼ πίστιν ἔδωκα εἰς τὸν μῦθον τοῦτον ἐν ὃ Δαίμων, καθήσας πλησίον μου ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ τάφου, μοὶ διηγήθη ὡς ἓνα τῶν πλέον παραδόξων! Καὶ ἀφοῦ ὁ Δαίμων ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του, ἔπεσεν ὑπτίως εἰς τὸ βάθος τοῦ τάφου καὶ ἤρχισε νὰ καγχάζῃ. Καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ συμμερισθῇ τοῦ γέλωτός του, καὶ μετὰ κατηράσθη διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ γελάσω. Καὶ ὁ Αὐγὲς, ὁ αἰώνιος ἔνοικος τοῦ τάφου, ἐξῆλθε, καὶ ἀνεπαύθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Δαίμονος καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνου.

Κ. Ι. Π.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγησις)

(Συνέχεια)

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ὁγδὴν τῆς πρώτης, ὁ κ. Θεόδωρος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα ὁ Γεώργιος ἐκοιμᾶτο ἀκήμη.

— Ἐρχομαι νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω, Γεωργάκι μου· πρέπει νὰ πιταχθῶ μὲ σιγμὴν εἰς Σιών διὰ νὰ τακτοποιήσω μίαν εἰκονεϊακὴν ὑπόθεσιν. Ὡς ἐπανεῖθω αὐτοῦ ἢ τὴν δευτέραν. Ἐπιπτα, ἐὰν ὁ διάβολος δὲν βάλῃ τὴν οὐρανὸν του, εἰς πᾶσι νὰ περάσωμεν κάμποσαις ἡμέραις εἰς Μιλάνον καὶ Τουρίνον.

Ἐν τῷ μεταξύ, πρόσχε νὰ μὴ φαῖς πολὺ. Ἐμῶς εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀποκρίων, καὶ πιθανῶς εἰς ἔλθουν εἰς Κ... πολλοὶ ξένοι ἀπὸ τὰ περίχωρα. Τὶ θὰ ἔλεγον εἰ γονεῖς σου ἐὰν ἀπεκάλυπτον ὅτι ἐμείναντες ἔδω τόσον καιρὸν;

(*) Ἐλικοειδεῖς ὄρεα.